Európai Parlament
2024-2029

ELFOGADOTT SZÖVEGEK

P10_TA(2026)0120

A szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló uniós jogi szabályozásának jelentősége

Az Európai Parlament 2026. április 28-i állásfoglalása a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló uniós jogi szabályozásának jelentőségéről (2025/2040(INI))

Az Európai Parlament,

– tekintettel az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkére és 3. cikkének (2) és (3) bekezdésére, az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 8., 10. és 19. cikkére, valamint az EUMSZ 83. cikkének (1) bekezdésére és 82. cikkének (2) bekezdésére, amelyek az ítéletek kölcsönös elismeréséről, valamint a rendőrségi és igazságügyi együttműködésről szólnak,

– tekintettel az EUMSZ 83. cikkének (1) bekezdésére, amely lehetővé teszi a Parlament és a Tanács számára, hogy minimumszabályokat állapítsanak meg a bűncselekményi tényállások és a büntetési tételek meghatározására vonatkozóan a határokon átnyúló dimenzióval rendelkező, különösen súlyos bűncselekmények, többek között a nemi alapú erőszak területén,

– tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájára, különösen annak a hátrányos megkülönböztetést tiltó 21. cikkére, a szabad mozgáshoz való jogot megállapító 45. cikkére, valamint a tisztességes eljáráshoz való jogot megállapító 47. cikkére,

– tekintettel az Európa Tanácsnak a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményére (isztambuli egyezmény), amelyet az EU 2023-ban ratifikált, és különösen annak 36. cikkére, amely előírja a beleegyezés nélküli szexuális cselekmények bűncselekménnyé nyilvánítását, valamint a nőkkel szembeni erőszakkal és a kapcsolati erőszakkal szembeni fellépéssel foglalkozó szakértői csoport országfelügyeleti jelentéseire,

– tekintettel az Európai Unió Alapjogi Chartájának 21. és 3. cikkére, valamint az Európai Unióról szóló szerződés 2. cikkére, amely a

nemek közötti egyenlőséget az Unió egyik alapvető, valamennyi politikában és programban érvényesítendő értékeként határozza meg,

– tekintettel a nők elleni erőszakkal és a családon belüli erőszakkal szembeni fellépéssel foglalkozó szakértői csoport tevékenységeiről szóló, 2021 áprilisában megjelent második általános jelentésre,

– tekintettel az Európa Tanács Miniszteri Bizottságának a nők erőszakkal szembeni védelméről szóló, Rec(2002)5. sz. 2002. április 30-i ajánlására, amely sürgeti az Európa Tanács tagállamait, hogy szankcionálják a beleegyezésüket nem adó személyek ellen elkövetett szexuális cselekményeket, még akkor is, ha e személyek nem mutatták ellenállás jeleit,

– tekintettel a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló, 2024. május 14-i (EU) 2024/1385 európai parlamenti és tanácsi irányelvre[1],

– tekintettel a bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról szóló, 2012. október 25-i 2012/29/EU európai parlamenti és tanácsi irányelvre[2] (az áldozatok jogairól szóló irányelv), amely keretet biztosít az áldozatközpontú igazságszolgáltatáshoz, többek között a szexuális erőszak esetében is,

– tekintettel a gyermekek szexuális bántalmazása, szexuális kizsákmányolása és a gyermekek szexuális bántalmazását ábrázoló anyagok elleni küzdelemről, valamint a 2004/68/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról szóló európai parlamenti és tanácsi irányelvre irányuló, 2024. február 6-i bizottsági javaslatra (COM(2024)0060), amely tartalmazza a nem beleegyezésen alapuló cselekmény fogalommeghatározását, valamint a Parlament e javaslatról szóló, 2025. június 17-i állásfoglalására[3],

– tekintettel a nemi alapú erőszaknak az EUMSZ 83. cikkének (1) bekezdésében felsorolt új bűncselekményi területként való azonosításáról szóló, a Bizottságnak szóló ajánlásokat tartalmazó, 2021. szeptember 16-i európai parlamenti állásfoglalásra[4],

– tekintettel a 2020–2025 közötti időszakra vonatkozó, uniós nemi esélyegyenlőségi stratégiára, amely a nemi alapú erőszakkal

---

1 HL L, 2024/1385, 2024.5.24., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2024/1385/oj.
2 HL L 315., 2012.11.14., 57. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2012/29/oj.
3 Elfogadott szövegek, P10_TA(2025)0116.
4 HL C 117., 2022.3.11., 88. o.

szembeni fokozott védelemre és a beleegyezéssel kapcsolatos tudatosságot előmozdító átfogó szexuális nevelésre szólít fel,

– tekintettel az Európa Tanács a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről és azok megelőzéséről szóló egyezményének az Európai Unió nevében történő megkötéséről szóló tanácsi határozatra irányuló javaslatról szóló, 2023. február 15-i állásfoglalására[5],

– tekintettel az Emberi Jogok Európai Bíróságának (EJEB) az M.C. kontra Bulgária ügyben hozott 2003. december 4- ítéletére (39272/98. sz. kérelem), amelyben az EJEB megállapította az államok azon tevőleges kötelezettségét, hogy büntetőjogi rendelkezéseket fogadjanak el a szexuális kényszerítés hatékony kivizsgálása és szankcionálása érdekében, tisztázta, hogy a fizikai ellenállás bizonyításának megkövetelése azzal a kockázattal jár, hogy a szexuális kényszerítés bizonyos típusai büntetlenül maradnak, továbbá kifejtette, hogy az emberi jogok európai egyezményének (EJEE) 3. és 8. cikke előírja a beleegyezés nélküli szexuális cselekmények szankcionálását és hatékony üldözését, még akkor is, ha nem került sor fizikai ellenállásra,

– tekintettel az EJEB J. L. kontra Olaszország ügyben hozott 2021. május 27-i ítéletére (5671/16. sz. kérelem), amelyben megállapították, hogy az EJEE 8. cikke szerinti, a magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésének minősül, ha a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos tárgyalások során sztereotípiákra és áldozathibáztató megközelítésre alapozzák az eljárást,

– tekintettel a 2006 novemberében elfogadott yogyakartai alapelvekre, valamint a 2017 novemberében elfogadott „Yogyakarta plusz 10” elvekre,

– tekintettel az Európai Unió Alapjogi Ügynöksége (FRA) és a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete (EIGE) által készített felmérésekre és jelentésekre, például a nők elleni erőszakról szóló 2014. évi felmérésre, és különösen az EU-ban elkövetett nemi alapú erőszakról szóló 2024. évi felmérésre, amely szerint az uniós tagállamokban a nők 17,2%-a szenvedett el szexuális erőszakot[6], valamint az LMBTIQ+-személyekről szóló 2024. évi jelentésre,

---

5 HL C 283., 2023.8.11., 149. o.

6 FRA, EIGE és Eurostat: „EU gender-based violence survey – Key results: Experiences of women in the EU-27 [Nemi alapú erőszakról szóló uniós felmérés – főbb eredmények. A nők tapasztalatai az EU-27-ben], az Európai Unió Kiadóhivatala, Luxembourg, 2024, 14. o.

– tekintettel az Alapjogi Ügynökség „2025. évi alapjogi jelentés” című, 2025. június 10-i jelentésére, különösen az Alapjogi Ügynökségnek az erőszak női áldozatainak hatékony védelméről szóló 2. véleményére[7],

– tekintettel az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozatára és a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmányára,

– tekintettel az ENSZ „Pekingi Nyilatkozat és Cselekvési Platform” című, 1995. szeptember 15-i nyilatkozatára és felülvizsgálati konferenciáinak eredményeire,

– tekintettel a nőkkel szembeni hátrányos megkülönböztetés minden formájának kiküszöböléséről szóló 1979. évi ENSZ-egyezményre és a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés kiküszöbölésével foglalkozó ENSZ-bizottságnak a nőkkel szembeni nemi alapú erőszakról szóló, 2017. július 26-i 35. sz. (2017) általános ajánlására,

– tekintettel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendjére és annak a „senkit nem hagyunk hátra” elvére, és különösen a 3., 4., 5., 10. és 16. fenntartható fejlődési célra,

– tekintettel a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés kiküszöbölésével foglalkozó ENSZ-bizottság 34/2011. Számú, 2014. február 21-i közleményére, amely sürgeti az államokat, hogy vizsgálják felül a szexuális kényszerítésre vonatkozó jogszabályokat, és szüntessék meg az erőszakra vagy a behatolás igazolására vonatkozó követelményeket, és a beleegyezés hiányát helyezzék a bűncselekmény középpontjába,

– tekintettel a Nemzetközi Büntetőbíróság Római Statútumára, különösen 7. cikke (1) bekezdésének g) pontjára, amely a szexuális kényszerítést és a szexuális erőszak egyéb formáit emberiesség elleni bűncselekményként ismeri el, amennyiben azokat polgári lakosság elleni kiterjedt vagy módszeres támadás keretében követik el,

– tekintettel a nők elleni erőszakkal, annak okaival és következményeivel foglalkozó különleges előadó „A szexuális kényszerítés mint súlyos, rendszerszintű és elterjedt emberi jogi jogsértés, bűncselekmény, valamint a nők és lányok elleni nemi alapú erőszak megnyilvánulása, valamint annak megelőzése” című, 2021. április 19-i jelentésére, amelyet az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának 47. ülésszakára, valamint az azt kísérő, szexuális kényszerítésről szóló jogszabályminta keretére,

---

[7] FRA, 2025. évi alapjogi jelentés, az Európai Unió Kiadóhivatala, Luxembourg, 2025, 77. o.

– tekintettel eljárási szabályzata 55. cikkére,

– tekintettel az eljárási szabályzat 59. cikke alapján az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság, valamint a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság által folytatott közös tanácskozásokra,

– tekintettel az Állampolgári Jogi, Bel- és Igazságügyi Bizottság, valamint a Nőjogi és Esélyegyenlőségi Bizottság jelentésére (A10-0047/2026),

A. mivel a szexuális erőszak a nemzetközi emberi jogi normák szerint mind háborúban, mind békeidőben bűncselekménynek minősül; mivel mind a nemzetközi humanitárius jog, mind a nemzetközi büntetőjog értelmében a szexuális kényszerítés lehetséges háborús bűncselekménynek, emberiesség elleni bűncselekménynek vagy népirtáshoz hozzájáruló cselekménynek minősül, feltéve, hogy e bűncselekmények egyéb szükséges elemei is fennállnak; mivel e besorolást a Nemzetközi Büntetőbíróság Római Statútuma (8. cikk), valamint az 1949. évi genfi egyezmények és a kiegészítő jegyzőkönyvek rögzítik; mivel a szexuális kényszerítés háborús bűncselekményként való jogi értelmezése a Nemzetközi Büntetőbíróság szerint a beleegyezés hiányát kulcsfontosságú elemként tartalmazza;

B. mivel az EJEB szerint az erőszak alkalmazását a bűncselekmény fő elemeként kezelő fogalommeghatározások nem nyújtanak kellő védelmet a szexuális erőszak áldozatai számára, és aláássák az egyén szexuális autonómiájának hatékony védelmét;

C. mivel a szexuális kényszerítés számos emberi jogot sért meg, beleértve a testi épséghez való jogot, az autonómiához és a szexuális autonómiához való jogot, a magánélet tiszteletben tartásához való jogot, az elérhető legmagasabb szintű fizikai és mentális egészséghez való jogot, a nők törvény előtti egyenlőséghez való jogát, valamint az erőszaktól, megkülönböztetéstől, kínzástól és más kegyetlen vagy embertelen bánásmódtól való szabad élethez való jogot; mivel a szexuális kényszerítés megfosztja az áldozatot számos más emberi jog – többek között az élethez, a méltósághoz, a testi és szellemi sérthetetlenséghez való jog, a szabadsághoz és a személyes biztonsághoz való jog, a nemre és nemi identitásra való tekintet nélküli, a családon belüli és a törvény előtti egyenlőséghez való jog, valamint a megkülönböztetéstől, kínzástól és más rossz bánásmódtól való szabad élethez való jog – teljes körű gyakorlásától is;

D. mivel a nemi alapú erőszak továbbra is az egyik legelterjedtebb és legritkábban jelentett emberi jogi jogsértés Európában, és európai választ igényel; mivel a jelenlegi nemzetközi emberi jogi keret elismeri, hogy a szexuális kényszerítés egyrészt emberi jogi jogsértés, másrészt a nemi alapú erőszak elsősorban nőket és a lányokat érintő formája; mivel a szexuális kényszerítés a nemi alapú

erőszak mindent átható és egyik legsúlyosabb formája, amely sérti az egyén fizikai, pszichológiai és szexuális integritását és testi autonómiáját, valamint súlyos és tartós hatással van a túlélőkre;

E. mivel a nemi alapú erőszak súlyosan korlátozza a nők és lányok közéleti részvételét, igazságszolgáltatáshoz való jogát, oktatását és gazdasági függetlenségét, ezért strukturális akadályt jelent a nemek közötti valódi egyenlőség megvalósításában; mivel a szexuális kényszerítés áldozatai súlyos és tartós következményekkel, többek között társadalmi és gazdasági következményekkel – például a munkahely elvesztésével, pénzügyi függőséggel, bizonytalan lakhatással és az oktatásban vagy munkaerőpiacon való részvétel csökkenésével – szembesülnek, amelyek felerősítik az erőszak hatásait, és elmélyítik a nemek közötti egyenlőtlenséget;

F. mivel az FRA és az EIGE szerint az EU-ban a nők 17,2%-a szenvedett el szexuális erőszakot, beleértve a szexuális kényszerítést és más nem kívánt szexuális cselekményeket, és 20 nőből 1 már volt – erőszakkal – szexuális kényszerítés áldozata 15 éves kora óta[8]; mivel az FRA szerint az elmúlt években nőtt az LMBTIQ+-személyekkel szembeni erőszak, és a transznemű nők aránytalanul ki vannak téve fizikai és szexuális erőszaknak; mivel az LMBTI+ személyeket is éri nemi alapú szexuális erőszak nemük, nemi identitásuk, nemi önkifejezésük és nemi jellegeik miatt; mivel a nemi alapú erőszak becsült éves költsége az Unióban 366 milliárd EUR;

G. mivel a szexuális kényszerítés bűncselekményének határokon átnyúló dimenziója egy különleges igényt hoz létre arra, hogy a szexuális kényszerítés ellen az Unión belül közös alapon, számos kulcsfontosságú elem bevezetésével kell küzdeni annak érdekében, hogy az áldozatok számára valamennyi tagállamban biztosítani lehessen a következetesebb védelmet és az igazságszolgáltatáshoz való egyenlő hozzáférést: annak szükségessége, hogy valamennyi tagállamban valamennyi nő számára minimális szintű védelmet biztosítsanak, annak szükségessége, hogy a nők számára minimális szintű védelmet biztosítsanak, amikor az Unió egész területén gyakorolják a szabad mozgáshoz való jogukat, mivel a szexuális kényszerítés harmonizált fogalommeghatározásának hiánya aláássa az áldozatok jogbiztonságát és igazságszolgáltatáshoz való hozzáférését, és ezáltal akadályozhatja a szabad mozgáshoz való jogot, valamint annak szükségessége és az a kötelezettség, hogy az uniós jogszabályokat összehangolják a nemzetközi normákkal, például az isztambuli egyezménnyel, amely előírja a szexuális

---

8 FRA és EIGE, „Violence against women: an EU-wide survey – Results at a glance” (Nőkkel szembeni erőszak: az Unió egészére kiterjedő felmérés – Felmérési eredmények röviden), az Európai Unió Kiadóhivatala, Luxembourg, 2024, 20. o.

kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló bűncselekménnyé nyilvánítását;

H. mivel az EU-ban a jelenlegi jogi környezet továbbra is széttagolt, és a szexuális kényszerítés eltérő bírósági értelmezései és fogalommeghatározásai nem mindig tükrözik a nemzetközi emberi jogi normákat vagy az isztambuli egyezmény beleegyezésre vonatkozó követelményeit; mivel a tagállamok közötti harmonizált jogi fogalommeghatározások hiánya aláássa az áldozatok jogait, akadályozza a határokon átnyúló együttműködést, és hozzájárul az elkövetők büntetlenségéhez, valamint az azzal kapcsolatos ismeretek hiányához, hogy mi minősül szexuális erőszaknak; bár számos tagállam még mindig erőszak vagy fenyegetés alkalmazása alapján határozza meg a szexuális kényszerítést, ezáltal számos áldozatot kizár a jogi védelemből; mivel ez alátámasztja, hogy sürgős szükség van a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló fogalmának uniós szintű harmonizációjára; mivel a beleegyezés hiányán alapuló szexuális kényszerítés közös jogi fogalommeghatározásának bevezetése az Unióban jobb rendőrségi és igazságügyi együttműködést tenne lehetővé, valamint megkönnyítené a szexuális kényszerítésre vonatkozó adatok gyűjtését és összehasonlíthatóságát;

I. mivel az isztambuli egyezményt valamennyi tagállam aláírta, de öt tagállam még nem ratifikálta[9]; mivel ezek közül a közelmúltban csak kettő reformálta meg jogszabályait annak érdekében, hogy a beleegyezés központi szerepet kapjon a szexuális kényszerítés bűncselekményének meghatározásában[10]; mivel az isztambuli egyezmény hatálybalépése óta 16 tagállam módosította jogszabályait annak érdekében, hogy a szexuális kényszerítés bűncselekményének tényállási elemeként belefoglalja vagy egyértelműbbé tegye a beleegyezés fogalmát; mivel az EU 2023-ban a kizárólagos hatáskörébe tartozó kérdések tekintetében csatlakozott az egyezményhez; mivel az isztambuli egyezményben foglalt, a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló fogalommeghatározására vonatkozó rendelkezés fontos fordulópontot jelentett a jogi reform szempontjából, mivel elmozdult a hagyományos megközelítéstől, ahol a szexuális kényszerítés fogalommeghatározása abból a feltételezésből indul ki, hogy erőszak történt; mivel a FRA 2025. évi alapjogi jelentésében azt állítja, hogy az isztambuli egyezményt ratifikáló uniós tagállamoknak bűncselekménnyé kell nyilvánítaniuk a szexuális erőszakot a szexuális kényszerítés és a szexuális erőszak egyéb formái beleegyezés hiányán alapuló fogalommeghatározásának alkalmazásával,

J. mivel az EJEB kulcsszerepet játszott a szexuális kényszerítés emberi jogi jogszabályok szerinti modern értelmezésének kialakításában,

---

9 Bulgária, Csehország, Magyarország, Litvánia és Szlovákia.
10 Bulgária és Csehország.

különösen az MC kontra Bulgária ügyben 2003-ban hozott, mérföldkőnek számító ítéletében, amelyben megállapította az államok azon tevőleges kötelezettségét, hogy büntetőjogi rendelkezéseket fogadjanak el a szexuális kényszerítés hatékony kivizsgálása és szankcionálása érdekében, tisztázta, hogy a fizikai ellenállás bizonyításának megkövetelése azzal a kockázattal jár, hogy a szexuális kényszerítés bizonyos típusai büntetlenül maradnak, továbbá kifejtette, hogy az EJEE 3. és 8. cikke előírja a beleegyezés nélküli szexuális cselekmények szankcionálását és hatékony üldözését, még akkor is, ha nem került sor fizikai ellenállásra; mivel az EJEB későbbi ítéleteiben, például a J.L. kontra Olaszország (2021) és az X. kontra Ciprus (2025)[11] ügyben elítélte az áldozathibáztató érvek és sztereotípiák bírósági eljárásokban való alkalmazását, megállapítva, hogy az ilyen gyakorlatok sértik a magánélet tiszteletben tartásához való, az EJEE 8. cikkében foglalt jogot, és fenntartják az előítéleteket, a szexuális erőszak túlélőit pedig akadályozzák az igazságszolgáltatáshoz való joguk gyakorlásában; mivel az EJEB a H.W. kontra Franciaország ügyben[12] megállapította, hogy a beleegyezés nélküli szexuális cselekmény minden esetben a szexuális erőszak egy formájának minősül; mivel az EJEB az L. és társai kontra Franciaország ügyben[13] úgy értelmezte az EJEE 3. és 8. cikkét, miszerint az EJEE részes feleinek olyan büntetőjogi rendszerekkel kell rendelkezniük, amelyek képesek szankcionálni a beleegyezés nélküli szexuális cselekményeket;

K. mivel az ENSZ nők elleni erőszakról szóló jogalkotási kézikönyve kimondja, hogy a jogszabályoknak súlyosító körülményekről is rendelkezniük kell, beleértve például a túlélő életkorát, a túlélő és az elkövető közötti kapcsolatot, a fizikai erőszak alkalmazását, illetve az azzal való fenyegetést, a több elkövető jelenlétét és az áldozat elleni támadás súlyos fizikai vagy mentális következményeit; mivel a kézikönyv annak szükségességét is kimondja, hogy a jogszabályok „kifejezetten bűncselekménnyé nyilvánítsák a párkapcsolaton belüli szexuális támadást (azaz a »párkapcsolaton belüli nemi erőszakot«) a következők egyike útján: annak előírása, hogy a szexuális támadásra vonatkozó rendelkezéseket az elkövető és a panaszos közötti »kapcsolat jellegétől függetlenül« kell alkalmazni; vagy annak megállapítása, hogy a házasság vagy más párkapcsolat a vonatkozó jogszabályok értelmében nem szolgálhat mentségként a szexuális támadás vádjával szemben”;

---

11 Az Emberi Jogok Európai Bíróságának 2025. február 27-i ítélete, X. kontra Ciprus, 40733/22. sz.

12 Az Emberi Jogok Európai Bíróságának 2025. január 23-i ítélete, H.W. kontra Franciaország, 13805/21. sz.

13 Az Emberi Jogok Európai Bíróságának 2025. április 24-i ítélete, L. és társai kontra Franciaország, 46949/21. sz, 24989/22. sz. és 39759/22. sz.

L. mivel 2021. szeptember 16-án a Parlament elfogadott egy állásfoglalást, amelyben a nemi alapú erőszakot az EUMSZ 83. cikke (1) bekezdésében felsorolt bűncselekmények új területeként azonosította; mivel ez az állásfoglalás felszólította a tagállamokat, hogy módosítsák a „szexuális kényszerítés” nemzeti jogukban szereplő fogalommeghatározását annak érdekében, hogy az a beleegyezés hiányán alapuljon, és hangsúlyozta, hogy a nemi alapú erőszak az emberi jogok és méltóság súlyos megsértése, és hogy a szexuális kényszerítés a nemi alapú erőszak egyik formája;

M. mivel az EUMSZ 83. cikkét a szexuális kényszerítés bűncselekményére vonatkozó jogalkotási javaslatok jogalapjaként kell alkalmazni, mivel a szexuális kényszerítés határokon átnyúló dimenzióval rendelkező, különösen súlyos bűncselekmény, és a „nők és gyermekek szexuális kizsákmányolása” bűncselekményének körébe tartozik;

N. mivel az EUMSZ 83. cikkének (1) bekezdésében szereplő „szexuális kizsákmányolás” fogalma nem korlátozódik kizárólag az emberkereskedelemre, mivel egy ilyen szűk értelmezés indokolatlanul az „emberkereskedelmet, valamint a nők és gyermekek szexuális kizsákmányolását” az emberkereskedelemmel kapcsolatos bűncselekményekre korlátozná; mivel a szövegezés és a jogalkotási gyakorlat, többek között a gyermekek szexuális bántalmazásáról szóló irányelv[14] arra utal, hogy a „szexuális kizsákmányolás” a bűncselekmények szélesebb körét fedi le, beleértve a szexuális erőszakot is; mivel a szexuális kizsákmányolás általában egy másik személy szexuális haszonszerzés céljából történő jogtalan kihasználására utal, amely magában foglalja az áldozat kiszolgáltatottságát, ami a szexuális kényszerítés bűncselekményének központi eleme;

O. mivel az isztambuli egyezmény 36. cikke minden beleegyezés nélküli szexuális cselekmény bűncselekménnyé nyilvánítását írja elő, és kimondja, hogy „a beleegyezést önként, a személynek a körülmények összefüggésében értékelt szabad akaratából kell megadni”; mivel ez az elv összhangban van az EJEB ítéleteivel és a nemzeti ítélkezési gyakorlattal;

P. mivel a beleegyezés egy adott szexuális tevékenység folytatásához való önkéntes hozzájárulás, amely bármikor visszavonható;

---

[14] Az Európai Parlament és a Tanács 2011/93/EU irányelve (2011. december 13.) a gyermekek szexuális bántalmazása, szexuális kizsákmányolása és a gyermekpornográfia elleni küzdelemről, valamint a 2004/68/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról (HL L 335., 2011.12.17., 1. o., ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2011/93/oj).

Q. mivel sok tagállam[15] és számos más európai ország[16] már bevezette a beleegyezés hiányán alapuló fogalommeghatározást a büntető törvénykönyvébe, ami hatékonyabbá tette a szexuális bántalmazással kapcsolatos bűncselekmények megelőzését, bejelentését és büntetőeljárás alá vonását, és növelte a társadalmi tudatosságot;

R. mivel a Parlament álláspontja és megbízatása a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló irányelvvel kapcsolatban határozottan támogatta a szexuális kényszerítés mint beleegyezés hiányán alapuló bűncselekmény fogalmának a szövegbe való felvételét, ahogyan az a Bizottság javaslatában is szerepel; mivel a Tanács sajnálatos módon azon a véleményen volt, hogy a szexuális kényszerítés bűncselekménnyé nyilvánítását nem kellene belefoglalni az említett irányelvbe;

S. mivel a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló irányelvre irányuló bizottsági javaslat javaslatot tartalmazott a szexuális kényszerítés bűncselekménnyé nyilvánítására annak elismerése alapján, hogy a „nők szexuális kizsákmányolása” magában foglalja a szexuális kényszerítést is; mivel ez az értelmezés összhangban van a Szerződésekben foglalt, a nők és férfiak közötti egyenlőségre vonatkozó kötelezettségvállalással; mivel ezért az EUMSZ 83. cikkének (1) bekezdése megfelelő jogalap a szexuális kényszerítés meghatározására vonatkozó uniós minimumszabályok megállapításához;

T. mivel a szexuális kényszerítés túlélőit gyakran kérdőre vonják amiatt, hogy miért nem tanúsítottak ellenállást a szexuális támadás során, miközben az elkövetők szerint az ellenállás hiánya az áldozat részéről passzív beleegyezésnek minősül; mivel egy svéd tanulmány szerint a szexuális erőszak áldozatainak 70%-a számolt be jelentős ledermedt mozdulatlanságról, amelyet „lefagyásnak” is neveznek; mivel a szexuális kényszerítés túlélői körében a leggyakoribb reakció az elkövetővel szembeni aktív fizikai ellenállás helyett a „ledermedt mozdulatlanság” (vagy „tónusos immobilitás”) néven ismert reakció; mivel az ellenállás hiánya vagy a „lefagyás” gyakori, akaratlan válaszreakció és túlélési reflex fenyegetés esetén, amely mozdulatlansághoz (rögzült testtartáshoz, az izomtónus elvesztéséhez, az akaratlagos cselekvésre való képtelenséghez) és disszociációhoz vezethet, amikor a személy tudata elválik a testében jelentkező zavaró és fájdalmas érzésektől és érzelmektől, és elveszíti az önrendelkezés érzését; mivel e jelenséget nem lehet figyelmen kívül hagyni, ha garantálni akarjuk a szexuális kényszerítés

---

15 Ausztria, Belgium, Ciprus, Dánia, Finnország, Franciaország, Görögország, Hollandia, Horvátország, Írország, Lengyelország, Luxemburg, Málta, Németország, Portugália, Spanyolország, Svédország és Szlovénia.

16 Az Egyesült Királyság, Izland, Montenegró, Norvégia és Ukrajna.

túlélőinek igazságszolgáltatáshoz való jogát, és olyan jogi és társadalmi környezetet kívánunk kialakítani, ahol a szexuális kényszerítés többé nem elfogadható;

U. mivel az olyan tényezők, mint a kényszer, az erőszak, a fenyegetések, a pénzügyi és pszichológiai függőség, a fizikai vagy mentális állapotok – például a ledermedt mozdulatlanság, a lefagyás, a meglepettség, a félelem, a megfélemlítés, az eszméletlenség, a módosult tudatállapot, a pszichoaktív anyagokkal történő befolyásolás, az alvás, a betegség, a testi sérülés, a fogyatékosság vagy más állapotok, vagy egyéb különleges kiszolgáltatott helyzet – vagy a strukturális és interszekcionális diszkrimináció kiszolgáltatottságot és veszélyhelyzetet teremthetnek, és megakadályozhatják a szabad beleegyezést, ami kulcsfontosságú a szexuális kényszerítés esetében;

V. mivel a szexuális támadás okozta trauma hatással lehet a memória működésére, ami az események töredékes vagy hiányos felidézéséhez és az időbeli sorrend torzulásához vezethet, megnehezítve annak felidézését, hogy milyen sorrendben történtek az események; mivel a szexuális kényszerítés okozta trauma összefüggésben áll a poszttraumás stressz-zavarral és egyéb súlyos mentális tünetekkel, így a csökkent koncentrációval, a szorongással, a pánikrohamokkal, a súlyos depresszióval, a váratlan emlékbevillanásokkal és a rémálmokkal is;

W. mivel az ellenállásra, fenyegetésre vagy erőszakra vonatkozó tárgyi bizonyítékokra való hagyatkozás fenntartja a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos káros tévhiteket és az áldozatok viselkedésével kapcsolatos sztereotípiákat, hozzájárulva a másodlagos viktimizációhoz, különösen azokban az esetekben, amikor az áldozatok nem felelnek meg a traumáról, az ellenállásról vagy a látható sérülésekről alkotott társadalmi elvárásoknak; mivel ezek a gyakorlatok hozzájárulnak a bűnüldözési és igazságszolgáltatási rendszerekkel szembeni bizalmatlansághoz, ami az áldozatok körében alacsony bejelentési arányhoz, és az elkövetők büntetlenségéhez vezet;

X. mivel a szexuális autonómia és a testi épség sérthetetlen jogok, és a szexuális kényszerítésre vonatkozó, beleegyezés hiányán alapuló jogszabályok célja e jogok védelmének megerősítése; mivel a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló modelljére való áttérés kritikus fontosságú annak elismeréséhez, hogy a szexuális autonómia és integritás sérülhet olyan helyzetekben is, amikor nincs fizikai erőszak, például kényszerítő dinamikák vagy hatalommal való visszaélés esetén;

Y. mivel a szexuális autonómia fontosságának hangsúlyozása a nemek közötti egyenlőség előmozdítását és különösen a nők és lányok jogainak érvényesülését célozza; mivel a szexuális kényszerítés

beleegyezés hiányán alapuló jogi szabályozása különösen kiemeli a nők ahhoz való jogát, hogy magukról és saját testükről döntéseket hozzanak;

Z. mivel a beleegyezésnek a szexuális kényszerítésről szóló jogszabályok központi elemét kell képeznie; mivel a szexuális kényszerítésre vonatkozó, a beleegyezés hiányán alapuló jogszabályokra azért van szükség, hogy mindinkább lefedjék azokat a helyzeteket, amikor a szexuális cselekmény olyan váratlanul kezdődik, hogy az áldozatnak a cselekmény kezdeményezése előtt nincs lehetősége kinyilvánítani akaratát vagy megvédeni magát; mivel a szexuális kényszerítésre vonatkozó, a beleegyezés hiányán alapuló jogszabályok az olyan helyzetek jobb kezeléséhez is elengedhetetlenek, amikor az áldozat félelem miatt képtelen ellenezni a cselekményt;

AA. mivel a bizonyítékok azt mutatják, hogy a legtöbb esetben a szexuális kényszerítést ismerősök vagy intim partnerek zárt térben követik el, ugyanakkor az ilyen esetek áldozatait a büntető igazságszolgáltatási rendszeren belül gyakran gyanakvás és hitetlenség fogadja – különösen azokban a joghatóságokban, ahol még mindig elavult bizonyítási követelmények vannak érvényben –, fenntartva azt a tévhitet, hogy a szexuális kényszerítést jellemzően idegenek követik el nyilvános helyeken, és a szexuális kényszerítést az áldozatok provokálják vagy találják ki; mivel ezeket a mítoszokat tovább erősítik a média nem megfelelő ábrázolásai, a nyilvános diskurzus és a közvélemény tudatosságának hiánya;

AB. mivel a szexuális kényszerítéssel és a szexuális támadással kapcsolatos általánosan elterjedt tévhitek és hiedelmek torzítják a szexuális kényszerítés bűncselekménye fogalmának meghatározását, és további veszélyt jelentenek a túlélők jóllétére, bejelentési hajlandóságára, másodlagos viktimizációval szembeni védelmére nézve, és megakadályozzák a büntetőeljárás lefolytatását és az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést; mivel ezek az elfogadott hiedelmek és tévhitek azon tényezők közé tartoznak, amelyek hozzájárulnak a szexuális kényszerítést övező büntetlenség fennmaradásához, és akadályozzák a megfelelő jogszabályok kidolgozását;

AC. mivel a szexuális erőszakot továbbra is jelentősen alábecsülik és nem veszik elég komolyan, mivel a szexuális bűncselekmények túlnyomó többségét továbbra sem hozzák nyilvánosságra; mivel számos bejelentett szexuális kényszerítés ügyében soha nem indul büntetőeljárás, és amelyekben mégis, a túlnyomó többségük nem végződik elmarasztaló ítélettel; mivel ez tovább mélyíti a nők rendszerrel kapcsolatos bizalmatlanságát, és alacsony bejelentési arányhoz vezet, valamint fenntartja társadalmi értelemben a büntetlenséget, ami a szexuális erőszak, többek között a szexuális kényszerítés normalizálódásához vezet; mivel a szexuális

kényszerítés széles körű büntetlensége hozzájárul a férfiak szexuális agresszióját ösztönző és a nők elleni erőszakot támogató meggyőződések és társadalmi normák széles köréhez, olyan környezetet teremtve, amelyben a nemek közötti tartós egyenlőtlenségek, valamint a nemmel és a szexualitással kapcsolatos káros attitűdök révén normalizálják és indokolják a szexuális erőszakot; mivel elfogadhatatlan, hogy a fizikai erőszak nélkül elkövetett szexuális kényszerítés nem jár következményekkel; mivel az igazságszolgáltatási rendszerekbe vetett közbizalom fenntartásához elengedhetetlen következetesen büntetőeljárás alá vonni a szexuális kényszerítés valamennyi formáját, ami a szexuális erőszak megelőzésének kulcsfontosságú eleme; mivel a szexuális kényszerítésre vonatkozó, a beleegyezés hiányán alapuló jogi szabályozás döntő jelentőséggel bír a szexuális bűncselekményekkel kapcsolatos attitűdök formálásában és megváltoztatásában, valamint a tudatosság uniós szintű növelésében, ezáltal pedig végső soron a szexuális bűncselekmények számának csökkentésében; mivel a beleegyezés hiányán alapuló jogszabályok olyan szemléletváltást indíthatnak el, amelyben a szexuális cselekmény egyértelmű elutasításának hiánya helyett a beleegyezés kérésének szükségessége kerül előtérbe;

AD. mivel az isztambuli egyezményhez kapcsolódó magyarázó jelentés az egyezmény 36. cikkének (2) bekezdésével kapcsolatban pontosítja, hogy a szexuális erőszak, köztük a szexuális kényszerítés büntetőeljárásai során „a bizonyítékokat az adott helyzet kontextusában kell értékelni annak eseti alapon történő megállapítása érdekében, hogy az áldozat szabad akaratából egyezett-e bele az elkövetett szexuális cselekménybe. Ezen értékelés során el kell ismerni, hogy az áldozatok a szexuális erőszakra és szexuális kényszerítésre többféleképpen reagálhatnak, és az értékelés nem alapulhat az ilyen helyzetekben szokásos viselkedésre vonatkozó feltételezéseken. Ugyanilyen fontos biztosítania azt is, hogy a szexuális kényszerítésre vonatkozó jogszabályok értelmezését és a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos ügyekben indított büntetőeljárásokat ne befolyásolják nemi sztereotípiák, valamint a férfiak és nők szexualitásával kapcsolatos tévhitek”;

AE. mivel a nőkkel szemben alkalmazott hátrányos megkülönböztetés kiküszöbölésével foglalkozó ENSZ-bizottság 34/2011. számú közleményében sürgeti az államokat, hogy vizsgálják felül a szexuális kényszerítésre vonatkozó jogszabályokat, és szüntessék meg az erőszakra vagy a behatolás igazolására vonatkozó követelményeket, és a beleegyezés hiányát helyezzék a bűncselekmény középpontjába, és a 35. sz. általános ajánlásában (2017) sürgeti az államokat, hogy ismerjék el a nemi alapú erőszakot a megkülönböztetés egyik formájaként, és fogadjanak el olyan jogi reformokat, amelyek biztosítják az ilyen erőszak felszámolását, többek között azáltal, hogy bűncselekménnyé nyilvánítják a nem beleegyezésen alapuló szexuális cselekményeket, és biztosítják az igazságszolgáltatáshoz és a

szolgáltatásokhoz való hozzáférést minden nő és lány számára, és kiváltképp azok számára, akik a megkülönböztetés interszekcionális formáival szembesülnek;

AF. mivel a nemek közötti egyenlőség és a megkülönböztetésmentesség az EU alapvető értékei, alapvető jogai, és a szociális jogok európai pillérének fontos elvei, valamint a haladás alapvető feltételei; mivel az Európai Unió Alapjogi Chartájának 21. cikke tiltja a biológiai nemen, a társadalmi nemen és egyéb okokon alapuló megkülönböztetést;

AG. mivel az interszekcionalitás az elsődleges uniós jogban rögzített fontos irányelv; mivel a nők interszekcionális egyenlőtlenségekkel és megkülönböztetéssel szembesülnek, többek között faji, etnikai vagy társadalmi származásukkal, szexuális irányultságukkal, nemi identitásukkal és önkifejezésükkel, vallásukkal vagy meggyőződésükkel, tartózkodási jogállásukkal és fogyatékosságukkal kapcsolatban; mivel a nemi alapú szexuális erőszak a nemek közötti egyenlőséggel kapcsolatos egyik legjelentősebb kérdés, és a nemek közötti egyenlőség terén valódi előrelépés csak interszekcionális megközelítés alkalmazásával érhető el; mivel az interszekcionális megközelítés alkalmazása lehetővé teszi a nemek közötti egyenlőség strukturális akadályainak kezelését, valamint bizonyítékkal szolgál referenciaértékek létrehozásához és a rendszerszintű megkülönböztetés, a kirekesztés és a társadalmi egyenlőtlenségek elleni stratégiai és hatékony szakpolitikák felé vezető út kijelöléséhez;

AH. mivel a nemek közötti egyenlőtlenség és a nemi alapú erőszak strukturális természete folytán előfordulhat, hogy a beleegyezést kényszer vagy társadalmi nyomás hatására adják meg, ezért olyan megközelítésre van szükség, amely nemcsak az egyéni autonómiát, hanem a társadalmi hatalmi viszonyokat, a nemi normákat, valamint az önrendelkezési mozgástér férfiak és nők közötti egyenlőtlen megoszlását is magában foglalja;

AI. mivel a nemi alapú erőszak, köztük a szexuális erőszak egyaránt oka és következménye azoknak a strukturális egyenlőtlenségeknek és hatalmi aszimmetriáknak, amelyek a nemi sztereotípiákban és a társadalmi normákban gyökereznek; mivel az ilyen erőszak kezeléséhez meg kell kérdőjelezni e normákat, és átfogó jogi, társadalmi és oktatási reformokat kell végrehajtani;

AJ. mivel a nők szexualitásával és erkölcsével kapcsolatos, mélyen gyökerező nemi sztereotípiák hozzájárulnak a férfiak szexuális agresszióját ösztönző és a nők elleni erőszakot támogató meggyőződések és társadalmi normák széles köréhez, olyan környezetet teremtve, amelyben a nemek közötti tartós egyenlőtlenségek, valamint a nemmel és a szexualitással kapcsolatos káros attitűdök révén normalizálják és indokolják a szexuális

erőszakot; mivel ez egyes nők és más személyek megbélyegzéséhez és a velük való megkülönböztető bánásmódhoz vezet, ha megsértik a nemi alapú társadalmi és szexuális normákat vagy nem felelnek meg a nemi szerepeknek;

AK. mivel a szexuális kényszerítés – ideértve a bűncselekményt esetlegesen megelőző elemeket, például a behálózást és az online csalásokat is – határokon átnyúló helyzetekben is előfordulhat; mivel a nők és lányok elleni erőszak online és offline térben egyaránt előfordul, és magában foglalja a technológia által elősegített szexuális erőszakot, a zaklatást, az intim képek beleegyezés nélküli megosztását és a kényszerítő ellenőrzést; mivel a bántalmazás e formái aránytalanul sújtják a nőket és a marginalizált csoportokat, és számos nemzeti keret továbbra sem kezeli megfelelően ezeket az eseteket;

AL. mivel a szexuális kényszerítés áldozatainak azonnali, multidiszciplináris, hozzáférhető és átfogó orvosi ellátásra van szükségük, beleértve a nemi erőszak klinikai kezelését, a szexuális és reproduktív egészségügyi ellátást, amelynek része a sürgősségi fogamzásgátlás, az expozíciót követő profilaxis, a szexuális úton terjedő fertőzések kezelése, valamint a biztonságos és legális abortuszhoz való hozzáférés, továbbá a traumatámogatás, és lehetőséget kell kapniuk a hosszú távú támogatásra, beleértve a pszichológiai tanácsadást is; mivel egyes tagállamokban nem biztosítanak hozzáférést bizonyos alapvető egészségügyi szolgáltatásokhoz;

AM. mivel a szexuális kényszerítés kultúráját olyan attitűdök, magatartásformák, értékek és társadalmi normák strukturális és széles körű rendszereként határozzák meg, amelyek normalizálják és bagatellizálják a szexuális erőszakot, megkérdőjelezik a beleegyezés fontosságát, állandósítják a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos mítoszokat, és előmozdítják az ilyen erőszak társadalmi normalizálását

AN. mivel a másodlagos viktimizáció magas előfordulási gyakorisága azt mutatja, hogy nemcsak az igazságszolgáltatási rendszerek, hanem a nem a beleegyezés hiányán alapuló, elavult jogszabályok sem biztosítják a túlélők számára az igazságszolgáltatáshoz való jogot[17], amint azt az áldozatok általi bejelentés alacsony aránya, a szükségleteiknek megfelelő segítségnyújtás hiánya, a hozzáférhető

---

17 Európa Tanács, Case of L. and Others v. France: Criminal-law system inadequate for the punishment of all non-consensual sexual acts, exposing rape victim to secondary victimisation (L. és társai kontra Franciaország ügy: a büntetőjogi rendszer nem megfelelő az összes, nem beleegyezésen alapuló szexuális cselekmény büntetésére, ami a szexuális kényszerítés áldozatait másodlagos viktimizációnak teszi ki), újságcikk, Európa Tanács, Strasbourg, Franciaország, 2025. április 24.

eljárások rendelkezésre állása és a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos ügyekben hozott ítéletek alacsony aránya is bizonyítja, ami rávilágít a szexuális kényszerítés eseteinek bűnüldöző hatóságok és igazságszolgáltatási rendszerek általi kezelésében tapasztalható rendszerszintű hiányosságokra, ami viszont a szexuális kényszerítés bűncselekménye büntetlenségének széles körű társadalmi érzését eredményezi, és súlyosan sérti a nemek közötti egyenlőséget;

AO. mivel másodlagos viktimizáció akkor történik, ha az áldozatok nem közvetlenül a szexuális kényszerítés bűncselekményének következtében, hanem az intézmények és más személyek velük való bánásmódja következtében szenvednek további sérelmet; mivel a másodlagos viktimizációt a következők okozhatják: az áldozat ismételt szembesítése az elkövetővel, érzéketlen bánásmód – például ugyanazon események ismételt felidéztetése a kihallgatás során –, áldozathibáztató magatartás, az áldozatokkal kapcsolatba kerülő személyek által használt nem megfelelő nyelvezet vagy e személyek érzéketlen megjegyzései, az orvosi beavatkozások és a bírósági eljárások – többek között azok hossza – és más intézményi folyamatok; mivel a másodlagos viktimizáció aláássa az áldozatok jogait, akadályozza az igazságszolgáltatáshoz való jogukat, és állandósítja traumájukat – többek között poszttraumás stressz-zavart, depressziót és szorongást okozva –, ezáltal akadályozva felépülésüket;

AP. mivel a szexuális kényszerítés traumatikus jellege és annak az áldozatok fizikai és pszichológiai egészségére, biztonságára, testi épségére, jóllétére és társadalmi életére gyakorolt hosszú távú hatása miatt – különösen a bűnüldöző szerveknél és az igazságszolgáltatásban – képzett és szakosodott személyzet általi, a nemi szempontokra érzékeny és traumaérzékeny, összehangolt válaszra van szükség a másodlagos viktimizáció elkerülése érdekében; mivel egyes tagállamokban a jogi és bűnüldözési szakemberek képzése továbbra sem egységes és kielégítő; mivel a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló fogalommeghatározásainak hatékony jogi végrehajtása döntően függ attól, hogy a rendőrök, az ügyészek és az igazságügyi hatóságok képesek-e helyesen értelmezni és alkalmazni e rendelkezéseket, biztosítva, hogy a hangsúly ne az ellenállás vagy a fizikai erőszak bizonyítékaira, hanem továbbra is az önkéntes belegyezés hiányára helyeződjön; mivel ha a belegyezés hiányának bizonyítása során az áldozatokra hárul a bizonyítási teher, az megerősíti a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos káros sztereotípiákat;

AQ. mivel a beleegyezésen alapuló átfogó szexuális és párkapcsolati nevelés kulcsfontosságú a szexuális kényszerítésre vonatkozó félretájékoztatás és mítoszok csökkentéséhez, a nemi normák kezeléséhez és a nemi alapú erőszak valamennyi formájának, többek között a szexuális kényszerítésnek a megelőzéséhez; mivel a férfiak és fiúk nemek közötti egyenlőség előmozdításába való bevonása, a

káros nemi sztereotípiák és a férfiasság egészségtelen és káros mintáinak kétségbe vonása, valamint a szexre való jogosultság téves felfogásának megkérdőjelezése kulcsfontosságú a megelőzési erőfeszítések tekintetében; mivel a beleegyezésen alapuló kultúrára való áttérés kulcsfontosságú a kölcsönös tiszteleten és biztonságon alapuló, egészséges társadalmi interakciók köré szerveződő környezet biztosításához; mivel a szexualitással, a beleegyezéssel és a párkapcsolatokkal foglalkozó, nemi szempontokat figyelembe vevő, átfogó és az életkornak megfelelő oktatás biztosítása kulcsfontosságú eszköz a szexuális kényszerítés és a szexuális erőszak megelőzésében és a kiváltó okok kezelésében;

AR. mivel a 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrend 5. fenntartható fejlődési célja a nemek közötti egyenlőség megvalósítását, valamint valamennyi nő és lány társadalmi szerepvállalásának növelését, a 16. fenntartható fejlődési cél pedig a békés és befogadó társadalmak, az igazságszolgáltatáshoz való jog és a hatékony, elszámoltatható intézmények előmozdítását szorgalmazza;

AS. mivel az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendje és a „senkit nem hagyunk hátra” elv, és különösen a 3., 4., 5., 10. és 16. fenntartható fejlődési cél a szexuális erőszak felszámolását, a nemek közötti egyenlőség megvalósítását, az igazságszolgáltatáshoz való jogot, az inkluzív nevelést és a tiszteletet, valamint minden egyén testi épségének és érzelmi sértetlenségének védelmét szorgalmazzák;

AT. mivel a felvonulások, tiltakozások és civil társadalmi mozgalmak – például a #MeToo mozgalom –, amelyek megtörik a szexuális kényszerítés körüli hallgatást, és egyes tagállamokban jogszabályi változásokat is elindítottak, azt kifogásolják, hogy a tagállamok nem kezelik megfelelően azokat a strukturális és normatív tényezőket, amelyek az elkövetők büntetlenségéhez vezetnek; mivel a széles körű tiltakozásokat kiváltó esetek közé tartozik a spanyolországi „Wolf Pack” és a franciaországi Gisèle Pelicot ügye, amelyek rávilágítanak arra, hogy a szexuális kényszerítés fogalmának meghatározása nem megfelelő, mivel az erőszakon alapul, és nem a beleegyezésen;

1. felhívja a Bizottságot, hogy késedelem nélkül tegyen javaslatot olyan jogszabályra, amely az isztambuli egyezmény 36. cikkével összhangban létrehozza a szexuális kényszerítés uniós szintű fogalommeghatározását, amely az önkéntes, tájékoztatáson alapuló és visszavonható beleegyezés követelményén alapul;

2. felhívja azokat a tagállamokat, amelyek még mindig a szexuális kényszerítésnek az erőszak vélelmén alapuló fogalommeghatározását használják, hogy kezdeményezzenek jogszabály-módosításokat annak érdekében, hogy a fogalommeghatározást összhangba hozzák a legújabb nemzetközi normákkal, valamint biztosítsák a szükséges és

megfelelő támogatást és védelmet a szexuális kényszerítés túlélői számára;

3. üdvözli, hogy az isztambuli egyezmény 36. cikkével összhangban egyre több tagállam vezette be a szexuális erőszak beleegyezés hiányán alapuló fogalommeghatározását, és felhívja a Bizottságot, hogy ösztönözze azokat a tagállamokat, amelyek ezt még nem tették meg, hogy ratifikálják az isztambuli egyezményt;

4. megismétli, hogy a szexuális kényszerítés bűncselekménnyé nyilvánításának a beleegyezés hiányán alapuló jogi szabályozása az isztambuli egyezményben meghatározott nemzetközi emberi jogi norma; emlékezteti a tagállamokat a nemzetközi emberi jogi normák betartására vonatkozó kötelezettségükre, és felkéri őket, hogy lépjenek tovább a szexuális kényszerítés túlélőinek védelme és támogatása, valamint a férfiak szexuális agresszióját ösztönző és a nők elleni erőszakot támogató, széles körben elterjedt, összetett meggyőződések és társadalmi normák valamennyi megnyilvánulási formájának felszámolása érdekében, amelyek olyan környezetet teremtenek, amelyben a nemek közötti tartós egyenlőtlenségek, valamint a nemmel és a szexualitással kapcsolatos káros attitűdök révén normalizálják és indokolják a szexuális erőszakot;

5. megismétli, hogy a beleegyezés hiányán alapuló jogszabály az egyetlen megfelelő, átfogó, traumatudatos és tényeken alapuló keret, amely lehetővé tenné a szexuális kényszerítés túlélői számára az igazságszolgáltatáshoz való hozzáférést; megjegyzi, hogy a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló jogi szabályozása pozitív eredményekkel jár a igazságszolgáltatáshoz való jogra, a magasabb bejelentési arányokra és az elmarasztaló ítéletekre nézve, és a túlélők felépülése és érzelmi jólléte szempontjából is kedvezőbb kilátásokat kínál;

6. ismételten felhívja a Bizottságot, hogy az EUMSZ 83. cikke (1) bekezdésének harmadik albekezdése alapján nyújtson be tanácsi határozatra irányuló javaslatot, amely a nemi alapú erőszakot az uniós bűncselekmények új területeként azonosítja annak érdekében, hogy közös megközelítést biztosítson a nemi alapú erőszak minden formája elleni hatékony küzdelem érdekében, amely az alapvető jogok megsértésének egyik legelterjedtebb formája az EU-ban;

7. hangsúlyozza, hogy csak az egyetértés világos, megerősítő, önkéntes és egyértelmű jelzése érvényes, hogy a hallgatás, a szóbeli vagy fizikai ellenállás hiánya vagy a „nem” hiánya nem értelmezhető beleegyezésként, és hogy az előzetes beleegyezés, a múltbeli szexuális magatartás, a bármilyen múltbeli vagy jelenlegi kapcsolat – többek között házassági vagy egyéb élettársi kapcsolat – nem von maga után bármely szexuális cselekményhez való állandó vagy jövőbeli beleegyezést; hangsúlyozza, hogy a beleegyezés a szexuális cselekmény előtt és annak során bármikor visszavonható; megjegyzi,

hogy az isztambuli egyezmény 36. cikkével összhangban a beleegyezés bármilyen módon kifejezhető, amennyiben azt az adott személy szabad akaratából, önkéntesen adja meg, és azt a körülmények összefüggésében értékelik;

8. hangsúlyozza, hogy a beleegyezést a környező körülményekkel összefüggésben kell értékelni, elismerve, hogy a beleegyezés nem adható meg, ha erőszak, fenyegetés, meglepettség, megtévesztés, hatalommal való visszaélés, többek között kontrollálás, kényszerítés, fizikai vagy mentális állapot, például félelem, megfélemlítés, eszméletvesztés, félelem vagy trauma okozta lefagyás, mérgezés, pszichoaktív szerek általi befolyásoltság, alvó állapot, betegség, testi sérülés, fogyatékosság, vagy egyéb módon különösen kiszolgáltatott helyzet vagy életkor áll fenn; elismeri, hogy az ilyen állapotok megakadályozhatják az önkéntes és tájékoztatáson alapuló beleegyezés megadásának képességét;

9. hangsúlyozza a traumára adott olyan válaszreakciók elismerésének fontosságát, mint a ledermedt mozdulatlanság vagy lefagyás, amely a félelemre vagy fenyegetésre adott olyan önkéntelen neurobiológiai reakció, amely átmeneti bénuláshoz és mozdulatlansághoz, valamint beszédképtelenséghez vezethet, valamint a behódoló reakció, amely a kényszerítés hatására kialakuló túlélési stratégia, ami az elkövető annak érdekében történő megnyugtatására irányul, hogy az áldozat elkerülje a helyzet súlyosbodását vagy a sérüléseket; hangsúlyozza, hogy az ilyen traumaválaszok előfordulnak a szexuális kényszerítés és a szexuális erőszak során, és ezért azoknak tükröződniük kell a jogszabályokban és a bírósági gyakorlatban a traumatudatos, túlélőközpontú megközelítés biztosítása érdekében, ezáltal jogilag elismerve, hogy az ellenállás hiánya nem egyenlő a beleegyezéssel;

10. felhívja a Bizottságot és a tagállamokat, hogy az igazságszolgáltatáshoz való jog biztosítása és a nemek közötti egyenlőség megvalósítása érdekében valamennyi releváns szakpolitikában alkalmazzanak interszekcionális és áldozatközpontú megközelítést, elismerve, hogy a nemi alapú erőszakot és megkülönböztetést, többek között a szexuális erőszakot, mint például a szexuális kényszerítést gyakran a megkülönböztetés és a nemi sztereotípiák más tényezői is súlyosbítják, valamint hogy e tényezők metszete a megkülönböztetés többféle és egyedi formáit hozza létre, ami célzott és kontextusfüggő intézkedéseket, többek között jogalkotást tesz szükségessé minden áldozat és túlélő egyenlő védelmének és támogatásának biztosítása érdekében;

11. hangsúlyozza, hogy a szexuális kényszerítésre vonatkozó, beleegyezésen alapuló jogszabályokat a digitális és virtuális környezetben is alkalmazni kell, ahol nem beleegyezésen alapuló szexuális cselekményekre, például szimulált szexuális kényszerítésre vagy kényszerített szexuális interakciókra kerülhet sor; hangsúlyozza, hogy az ilyen cselekmények súlyos pszichológiai

következményekkel járhatnak a túlélők számára, ezért azokat jogilag el kell ismerni és ennek megfelelően büntetőeljárás alá kell vonni;

12. felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy a szexuális kényszerítés áldozatai és túlélői teljes mértékben és ameddig csak szükséges, hozzáférjenek az olyan azonnali, átfogó, biztonságos, bizalmas és szakirányú egészségügyi ellátáshoz és szolgáltatásokhoz, mint a nemi erőszak klinikai kezelése, valamint a szexuális és reproduktív egészség és jogok biztosítása, beleértve a klinikai sürgősségi fogamzásgátlást, az expozíciót követő profilaxist, a szexuális úton terjedő fertőzések kezelését, valamint a biztonságos és legális abortuszhoz való hozzáférést, amelyet a hosszú távú traumakezeléshez, a pszichológiai és pszichoszociális támogatáshoz, valamint a felépülést szolgáló megfelelő utógondozási szolgáltatásokhoz való hozzáférés egészít ki; megismétli, hogy e szolgáltatások kritikus jelentőséggel bírnak a túlélők számára, és fontos szerepet játszanak abban, hogy a lehető legjobb egészségügyi kimenetelt biztosítsák, valamint segítsék a túlélőket testi autonómiájuk visszanyerésében;

13. kéri a Bizottságot, hogy gondoskodjon arról, hogy a tagállamok eleget tegyenek a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló (EU) 2024/1385 irányelv 26. cikkének a szexuális erőszak áldozatainak nyújtott ingyenes szakértői támogatás tekintetében, amelyet sajátos szükségleteikhez kell igazítani, és biztosítani kell azok megfelelő földrajzi eloszlását és kapacitását; hangsúlyozza, hogy a szexuális erőszak valamennyi áldozata és túlélője számára hozzáférést kell biztosítani a 24 órában elérhető válságközpontokhoz hasonló létesítményekhez, ahol, anélkül, hogy hivatalos feljelentést kellene tenniük, orvosi ellátásban, pszichológiai támogatásban és jogi tanácsadásban részesülhetnek; felhívja továbbá a tagállamokat annak biztosítására, hogy az áldozatok és a túlélők hozzáférjenek a jogi támogatáshoz;

14. ösztönzi a bevált gyakorlatok tagállamok közötti folyamatos cseréjét annak érdekében, hogy az egész Unióban előmozdítsák a kezelési normák harmonizációját, valamint a szexuális erőszak áldozatai és túlélői számára következetes, szakszerű és magas színvonalú támogatást és kezelést biztosítsanak;

15. határozottan felhív a közszolgáltatások rendelkezésre bocsátására a jóvátételi folyamat valamennyi szakaszában, különös tekintettel az alapvető pszichológiai és jogi támogatás és a munkakeresési segítségnyújtás biztosítására; felhívja a tagállamokat, hogy tegyenek eleget az isztambuli egyezménynek azáltal, hogy védő és támogató intézkedéseket nyújtanak az áldozatok és túlélők számára, különös tekintettel az emberi jogokra és a személyek biztonságára, elkerülve ezáltal a másodlagos viktimizációt;

16. felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy a szexuális kényszerítés áldozataival valószínűleg kapcsolatba kerülő szakemberek, köztük a bűnüldöző szervek tagjai, az igazságügyi orvosszakértők, a bírósági személyzet, a bírák és ügyészek, az ügyvédek, az egészségügyi szakemberek, a szociális szolgálatok alkalmazottai, az oktatási és egyéb releváns személyzet, valamint a frontvonalbeli szakemberek kötelező, rendszeres, megfelelő, hatékony és testre szabott képzésben részesüljenek; hangsúlyozza, hogy ennek a képzésnek a túlélők másodlagos viktimizációjának megelőzésére kell irányulnia a káros nemi sztereotípiák elkerülése és azonosítása, az áldozathibáztató magatartás és attitűdök felszámolása, valamint az áldozatok traumára, nemre, gyermekekre és fogyatékosságra érzékeny módon való kezelése érdekében, az (EU) 2024/1385 irányelv 36. cikkével összhangban, valamint az igazságszolgáltatás függetlenségének és az igazságszolgáltatás szervezeti felépítésében Unió-szerte fennálló különbségeknek a sérelme nélkül; felhívja a Bizottságot, hogy terjessze ki az EU által támogatott, a bevált igazságügyi gyakorlatokhoz igazodó képzési programokat, és felhívja a tagállamokat annak biztosítására, hogy a frontvonalbeli szolgálatok rendelkezzenek az áldozatok és a túlélők szükségleteire való hatékony reagáláshoz szükséges kapacitással és erőforrásokkal, és ennek érdekében biztosítsanak kötelező képzést a szexuális kényszerítés áldozataival kapcsolatba kerülő jogi szakemberek és bűnüldöző személyzet számára;

17. kéri a tagállamokat, hogy gondoskodjanak arról, hogy az érintett egészségügyi szakemberek – köztük a gyermekorvosok, nőgyógyászok, szülészek, szülésznők és a pszichológiai támogatást nyújtó szakemberek – célzott képzésben részesüljenek, hogy interszekcionális módon tudják felismerni és kezelni a szexuális kényszerítés túlélőinél jelentkező testi, lelki és szexuális következményeket;

18. kéri a tagállamokat, hogy növeljék a bűnüldöző hatóságok, az igazságügyi hatóságok, a civil társadalom, a közösségi alapú szervezetek, a Nemek Közötti Egyenlőség Európai Intézete és más releváns szakosodott szereplők közötti együttműködést, amely olyan képzés kidolgozására irányul, amely különösen a káros nemi sztereotípiákkal, az interszekcionális megkülönböztetéssel és a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos tévképzetekkel, mítoszokkal és sztereotípiákkal foglalkozik, amelyek még mindig hátráltatják a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló jogi szabályozásának végrehajtását; kiemeli, hogy ha a rendőrök és a bírák jobb ismerettel és készségekkel rendelkeznek a szexuális erőszak minden túlélőjének figyelmes meghallgatása, megértése és tisztelete tekintetében, akkor ez hozzájárul majd a bejelentetlenség arányának csökkenéséhez és az újbóli áldozattá válás minimizálásához, miközben biztonságosabb környezetet teremt a túlélők számára; felhívja továbbá a tagállamokat annak biztosítására, hogy az igazságszolgáltatásban dolgozók, valamint a jogi és

bűnüldözési szakemberek képzése kövesse a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos nemzetközi emberi jogi normákat és ítélkezési gyakorlatot;

19. felhívja a tagállamokat, hogy a civil társadalommal és a női szakszolgálatokkal konzultálva dolgozzanak ki és adjanak ki speciális és a nemek közötti egyenlőséget figyelembe vevő iránymutatásokat az illetékes hatóságok, köztük a szexuális kényszerítés bűncselekményével kapcsolatos büntető- és adott esetben polgári eljárásokban részt vevő bírák számára; hangsúlyozza, hogy ezeknek az iránymutatásoknak utasításokat kell adniuk arra vonatkozóan, hogy miként kezeljék az áldozatokat trauma- és a nemi szempontokra érzékeny módon, azonosítsák és kerüljék el a nemi sztereotípiákat, valamint biztosítsák, hogy az áldozatokat – többek között az interszekcionális megkülönböztetést elszenvedő áldozatokat – tiszteletben tartsák és megvédjék a másodlagos viktimizációtól és az újbóli áldozattá válástól; hangsúlyozza továbbá az iránymutatásoknak utasításokat kell tartalmazniuk arra vonatkozóan, hogy miként lehet az áldozatokat segítő szakszolgálatokhoz – többek között orvosi szolgálatokhoz – irányítani annak érdekében, hogy megfelelő kezelésben részesüljenek; kéri, hogy a civil társadalmi szervezetekkel és a női szakszolgálatokkal együttműködve rendszeresen vizsgálják felül és frissítsék az iránymutatásokat annak érdekében, hogy biztosítsák hatékonyságukat és a lehető legjobb eredményeket biztosítsák az áldozatok számára, valamint szüntessék meg azokat a rendszerszintű és strukturális hiányosságokat, amelyek elősegítik a szexuális kényszerítés büntetlenségének társadalmi érzését, és lehetővé teszik, hogy a szexuális erőszak elkövetői büntetlenül maradjanak;

20. megjegyzi, hogy a jogalkotási reformot olyan oktatási intézkedéseknek kell kiegészíteniük, amelyek célja a magatartásformák megváltoztatásának előmozdítása, valamint a beleegyezés szexuális kapcsolatokban betöltött fontos szerepének mélyebb megértése; felhívja a Bizottságot, hogy 2026-ban terjesszen elő mind a 24 uniós nyelven hozzáférhető uniós iránymutatásokat a nemi szempontokra érzékeny és interszekcionális, beleegyezésen alapuló szexuális és párkapcsolati nevelésről, amelyek célja, hogy megkérdőjelezzék a nemi sztereotípiákat, hangsúlyozva a nemek közötti egyenlőtlenség strukturális jellegét és annak szexualitáson és párkapcsolatokon belüli jelenlétét, előmozdítsák az erőszakmentes magatartást, és végső soron hozzájáruljanak a nemi alapú erőszak – ezen belül a szexuális kényszerítés–, az egyenlőtlenség és a megkülönböztetés felszámolásához; kéri továbbá a Bizottságot, hogy szorosan kövesse nyomon ezen iránymutatások tagállamok általi végrehajtását, és a jelenlegi ciklus vége előtt tegye közzé azok értékelését; felhívja ezért a tagállamokat, hogy biztosítsák, hogy a nemzeti oktatási tantervekbe belefoglalják az életkornak megfelelő átfogó szexuális és párkapcsolati ismeretek oktatását;

21. hangsúlyozza, hogy a figyelemfelhívó kampányok és a megelőző programok kulcsszerepet játszanak a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos tévhitek eloszlatásában és a beleegyezés kultúrájának előmozdításában, különösen a fiatalok körében, hiszen a szexuális nevelés folytatódó hiánya a félretájékoztatás és a káros sztereotípiák melegágyául szolgál; kéri a Bizottságot, hogy az emberek beleegyezéssel, a párkapcsolatokkal, a szexuális integritással és a testi autonómiával kapcsolatos oktatása, valamint a szexuális kényszerítést övező tévhitek elleni küzdelem érdekében folytasson Unió-szerte figyelemfelhívó kampányokat; felhívja továbbá a Bizottságot, hogy dolgozzon ki kampányokat, amelyek a genderellenes tartalmak és online incel propaganda ellen küzdenek, amelyek különösen a fiatal férfiakat veszik célba, normalizálják a szexuális erőszakot és káros nemi sztereotípiákat terjesztenek, amelyek hozzájárulnak a férfiak szexuális agresszióját ösztönző és a nők elleni erőszakot támogató, széles körben elterjedt, összetett meggyőződésekhez és társadalmi normákhoz, olyan környezetet teremtve, amelyben a nemek közötti tartós egyenlőtlenségek, valamint a nemmel és a szexualitással kapcsolatos káros attitűdök révén normalizálják és indokolják a szexuális erőszakot;

22. felhívja a Bizottságot annak biztosítására, hogy a tagállamok betartsák a nőkkel szembeni erőszak és a kapcsolati erőszak elleni küzdelemről szóló (EU) 2024/1385 irányelv 35. cikkét azáltal, hogy a tényeken és beleegyezésen alapuló megközelítésre összpontosító oktatási kezdeményezéseket, figyelemfelkeltő kampányokat és olyan intézkedéseket fogadnak el és hajtanak végre rendszeresen, amelyek célja magatartásbeli változás és megértés elősegítése, amely a beleegyezést önkéntes, kölcsönös és teljese mértékben a testi autonómia és a szexuális integritás elvén alapuló elvnek ismeri el; felhívja a Bizottságot, hogy szorosan kövesse nyomon az említett irányelvnek és különösen 35. cikkének tagállamok általi átültetését;

23. felkéri a tagállamokat, hogy igazítsák ki a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos bűncselekmények elévülési idejére vonatkozó jogszabályaikat, mivel a beleegyezés hiánya e bűncselekmény központi eleme, és sok áldozat – gyakran trauma, félelem, társadalmi nyomás vagy a beleegyezés dinamikájával kapcsolatos ismeretek hiánya miatt – csak jóval később képes felismerni, nevén nevezni és jelenteni a történteket; hangsúlyozza ezért, hogy meg kell hosszabbítani az elévülési időt az igazságszolgáltatáshoz való tényleges jog biztosítása érdekében, az alapvető jogokkal összhangban; emlékeztet arra, hogy a Parlament a közelmúltban felszólította a tagállamokat annak biztosítására, hogy a gyermekek szexuális bántalmazásáról szóló irányelv 3. és 9. cikkében említett bűncselekményekre ne vonatkozzon elévülési idő; hangsúlyozza, hogy a túlságosan rövid elévülési idők megakadályozzák az áldozatokat abban, hogy bírósághoz forduljanak, illetve gyengíti védelmüket; kéri a tagállamokat, hogy foglalkozzanak az alacsony bejelentési arány kiváltó okaival, és biztosítsák, hogy az elévülési

idők ne akadályozzák a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos bűncselekmények hatékony üldözését;

24. kéri a tagállamokat, hogy nemzeti jogszabályaiknak megfelelően biztosítsanak hatékony jóvátételt, többek között kártérítést a nemi alapú erőszak, többek között a szexuális erőszak valamennyi áldozata számára; emlékeztet arra, hogy e jóvátételnek megfelelőnek, azonnalinak, holisztikusnak és az elszenvedett kár súlyosságával arányosnak kell lennie, és figyelembe kell vennie az interszekcionális megkülönböztetés kockázatait;

25. kéri a tagállamokat, hogy hozzanak megfelelő intézkedéseket annak biztosítása érdekében, hogy az elkövetőknek szóló programok elérhetők legyenek azon személyek számára, akiket ilyen program elvégzésére kötelezték vagy akik önként jelentkeztek, többek között a büntető igazságszolgáltatási rendszeren kívül is, és hogy a támogatáshoz való azonnali hozzáférés rendelkezésre álljon, elismerve szerepüket a jövőbeli nemi alapú erőszak megelőzésében, a nemi erőszakkal kapcsolatos hallgatás megtörésében, valamint a férfiak szexuális agresszióját ösztönző és a nők elleni erőszakot támogató, széles körben elterjedt, összetett meggyőződések és társadalmi normák felszámolásában, amelyek olyan környezetet teremtenek, amelyben a nemek közötti tartós egyenlőtlenségek, valamint a nemmel és a szexualitással kapcsolatos káros attitűdök révén normalizálják és indokolják a szexuális erőszakot;

26. határozottan támogatja a civil társadalmat és a szexuális kényszerítés túlélőit abban, hogy törjék meg a szexuális kényszerítést övező hallgatást; elismeri, hogy a civil társadalom és a szexuális kényszerítés túlélői által gyakorolt nyomás jelentős szerepet játszott a tagállami jogszabályok módosításának előmozdításában; emlékeztet arra, hogy a békés gyülekezéshez való jog fontos szerepet játszik a társadalmi változások előidézésében és a szexuális kényszerítés beleegyezés hiányán alapuló jogi szabályozásának előmozdításában;

27. elismeri, hogy a nem kormányzati szervezetek és a nőket segítő szakszolgálatok, többek között a nőket támogató központok, a női menedékhelyek, a segélyvonalak, a szexuális kényszerítés áldozatai számára fenntartott krízisközpontok, a szexuális erőszak esetén támogatást nyújtó áldozatsegítő központok és az elsődleges megelőzési szolgálatok döntő szerepet játszanak az áldozatoknak nyújtott tanácsadásban és támogatásban; kéri a Bizottságot és a tagállamokat, hogy gondoskodjanak megfelelő finanszírozásról az ilyen szolgáltatások fenntartásának és fejlesztésének biztosításához; fokozott támogatást kér e civil társadalmi szervezetek és nőjogi jogvédők számára az uniós költségvetésben elkülönített és megnövelt pénzügyi támogatás révén;

28. hangsúlyozza, hogy erős és fenntartható partnerségekre van szükség az alulról szerveződő szervezetekkel és a nőjogi jogvédőkkel, különösen azokban az országokban, ahol veszélyben van a civil társadalom mozgástere, és fokozódik a nemek közötti egyenlőséggel, valamint a szexuális és reproduktív jogokkal szembeni ellenállás;

29. kiemeli a szexuális erőszakra és szexuális kényszerítésre vonatkozó jogszabályok végrehajtása, érvényesítése és nyomon követése megerősítésének fontosságát, továbbá szorgalmazza a hatékonyság és a hatás értékelésére szolgáló uniós szintű referenciaértékek és mutatók kidolgozását;

30. hangsúlyozza, hogy az EU – az ENSZ 2030-ig tartó időszakra vonatkozó fenntartható fejlődési menetrendje, a Pekingi Cselekvési Platform és a nemzetközi népesedési és fejlesztési konferencia cselekvési programja keretében – fontos szerepet tölt be az ENSZ ügynökségeivel, például az ENSZ nőjogi szervezetével, az ENSZ Népesedési Alapjával és a nemzetközi partnerekkel, köztük az Európa Tanáccsal, az Európai Biztonsági és Együttműködési Szervezettel és a Gazdasági Együttműködési és Fejlesztési Szervezettel folytatott együttműködés megerősítésében, a nemek közötti egyenlőség előmozdításában, valamint a szexuális és nemi alapú erőszak elleni küzdelemben;

31. ösztönzi az uniós intézmények, a tagállamok és a civil társadalom közötti folyamatos párbeszédet és együttműködést annak biztosítása érdekében, hogy a szexuális erőszakot ne csak egyéni sérelemként kezeljék, hanem a nemek közötti szélesebb körű egyenlőtlenség és strukturális megkülönböztetés megnyilvánulásaként is;

32. kéri a tagállamokat, hogy biztosítsák, hogy a nemi alapú erőszakra vonatkozó adatok gyűjtésére létrehozott rendszerek a szexuális kényszerítésre vonatkozó statisztikák gyűjtését, kidolgozását, előállítását és terjesztését is magukban foglalják, beleértve többek között az áldozat és az elkövető neme, korcsoportja (gyermek/felnőtt), faji és etnikai származása, valamint az áldozat és az elkövető közötti kapcsolat szerint lebontott adatokat is; kéri, hogy az EIGE és az FRA támogassa a nyomonkövetési folyamatot, és továbbra is járuljon hozzá a nemi alapú erőszak valamennyi formájával, köztük a szexuális kényszerítéssel kapcsolatos adatgyűjtéshez és kutatáshoz;

33. utasítja elnökét, hogy továbbítsa ezt az állásfoglalást a Tanácsnak és a Bizottságnak.